

Júlia

Világszerte Nr. 1

Brenda Harlen

Akár a mesében

Dorien Kelly

Ingó és ingatlan

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Brenda Harlen, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A Júlia 703. eredeti címe: *Baby Talk & Wedding Bells* (Harlequin, Mills & Boon Special Edition)

• Magyarra fordította: Bakay Dóra

© Dorien Kelly, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A Júlia 704. eredeti címe: *Tempting Trouble* (Harlequin, Mills & Boon Temptation)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: Tandori Dezső

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 703-704. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-185-7

• Kép: Shutterstock

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Brenda Harlen
Akár a mesében

1. FEJEZET

Egyszerűen tökéletes!

Mindenki, aki venné a fáradságot, hogy elolvassa Braden Garrett önéletrajzát, így foglalná össze a pályafutását. Egy bútorarúház-tulajdonos család legidősebb fiaként született, és alig harmincévesen vette át a *Garrett Furniture* üzletlanc vezetését, amely az ország minden területén rendelkezett boltokkal. Egy évvel később beleszeretett Dana Collinsba, és tíz hónap után feleségül vette. Az esküvője napján úgy érezte, hogy ő a világ legboldogabb férfiája.

Két évvel később merült fel, hogy családot alapítsanak. Bradennek két öccse és számtalan unokatestvére volt, úgyhogy mindig is vágyott rá, hogy saját gyerekei legyenek. Dana is alig várta már, hogy anya lehessen, ám hosszas próbálkozás után be kellett látniuk, hogy ez a vágyuk sajnos nem fog valóra válni.

Így aztán elkezdtek gondolkodni, milyen lehetőségeik maradtak. További három év telt el, mire Saige belépett az életükbe, és teljessé tette a családi boldogságukat. Amikor Braden először tartotta a karjában a csöpp kislányt, úgy érezte, hogy az örömét soha semmi nem halványíthatja el.

Csakhogy alig telt el nyolc hét, és az élete a feje tetejére állt. Hirtelen egyedülálló apa lett, és immár több mint egy éve birkózott a hatalmas feladattal, hogy mindent megadjon a lányának, amire szüksége van. Közben sokszor érezte úgy, hogy képtelen eleget tenni a rárótt kötelezettségnek.

Időközben megtanulta, mikor kell megetetnie a gyereket, mikor kell pelenkát cserélnie, és már ez is nagy eredmény volt a szemében.

Ezen a keddi napon, tíz perccel nyolc óra után ideje volt, hogy reggelit adjon Saige-nek, ami nem volt egyszerű feladat.

– Gyerünk, kicsim, egyél! Apának még el kell vinni téged a nagymamihoz, mert tízkor nagyon fontos megbeszélése lesz bent a cégnél.

– Ma-mi! – A kislány mandula formájú, sötét szeme felragyogott.

– Igen, ma ő vigyáz rád, de előbb meg kell enned a banánt és a gabonapelyhet.

A baba, mintha értette volna, mit mond neki az apja, mutató- és hüvelykujja közé vett egy Cheerios pelyhet, aztán bedugta a szájába. Amint lenyelte, már nyúlt is a következőért.

A férfi gyorsan főzött magának egy kávé, de még odaszólt Saige-nek:

– Banánt is egyél, kicsim, az nagyon egészséges és finom.

– Ba-ba...

– Igen, banánt – ismételte meg Braden, és megkönnyebbülten látta, hogy a kislány bekap egy karika gyümölcsöt is. – Nagyszerű, édesem, ügyes vagy!

Amikor Saige rámosolygott, láthatóvá váltak apró fehér fogacskái. Egyedülálló apának lenni Braden számára szinte leküzdhetetlen akadályokat jelentett, de amikor a lánya ránevetett, egy pillanat alatt minden gondját-baját elfelejtette. Ilyenkor arra gondolt, hogy talán mégis jól csinál valamit, és a baba remélhetőleg nem szenved meg nagyon az anyukája elvesztését.

Saige ekkor a kezébe vett még egy banánkarikát, de ezúttal nem a szájába tette, hanem az apja felé nyújtotta. Braden lehajolt, és bekapta a falatot. Ha másfél éve valaki azt mondja neki, hogy egyszer hagyja magát etetni egy gyerektől, akkor komplett idiótának tartotta volna az illetőt, most mégis ez volt a helyzet.

Nem hitte volna, hogy lehet szeretni valakit ennyire feltétlenül és mérhetetlenül, míg a karjában nem tartotta a lányát.

Mégis sokszor eszébe jutott, hogy Saige-nek igazi otthonra és két szülőre lenne szüksége, nem pedig egy örökké időzavarban lévő egyedülálló apára. Ez nem az a jövő volt, amit Lindsay, a gyermek vér szerinti anyja kívánt volna a lányának.

– Én mindig melletted leszek, bármi történik is – szokta mondani Braden a babának. – Mindent

megteszek, amit csak tudok, hogy boldog légy.

És a gyermek valóban boldognak tűnt.

Amikor végeztek a reggelivel, a férfi kivette a babát az etetőszékből, és megmosta az arcát-kezét. Közben magához ölelte, a szíve csordultig telt szeretettel.

– Akkor most meglátogatjuk a nagyit!

Saige lelkesen kaszálni kezdett a karjával, Braden pedig a vállára kanyarította a pelenkázótáskát, és felvette az aktatáskáját. A keze már a kilincsen volt, amikor megcsörrent a vonalas telefonja. Már így is késésben volt, de azért visszament, és rápillantott a készülék kijelzőjére. A szülei száma...

– Szia, anya, éppen indulóban vagyunk hozzátok.

– Hála istennek, akkor még időben szólok. Reggelinél kiesett a tömés az egyik fogamból, úgyhogy muszáj elmennem a fogorvoshoz.

– Ó, te szegény! – sajnálkozott Braden, de közben már az járt a fejében, hogyan variálja át a programját, hogy a lányát is magával vihesse az irodába.

– Sajnálom, hogy az utolsó pillanatban le kell mondanom a bébiszitterkedést – mondta az anyja.

– Semmi baj. El kell menned a fogorvoshoz, Saige pedig örülni fog, ha bejöhet velem az irodába. Szeret ott lenni.

– De ma kedd van, nem viheted magaddal az irodába! – figyelmeztette az asszony.

– Igen, tudom, hogy kedd van. És miért ne vihetném be? Tízkor Nathannel és Andrew-val van találkozó.

– És tízkor van a mesedél előtt is a könyvtárban – mondta az anyja. – Saige imádja a mesedél előttöket.

– Á, értem... – Braden nem akarta lemondani a találkozóját, és azt sem tudta elképzelni, ahogy ott ül a könyvtárban, a lányával az ölében, és meséket meg gyerekdalokat hallgat. – Tudod, anya, ez nem az én műfajom...

– Igen, de Saige szereti ezeket az alkalmakat, és te vagy az apja. Nem fog leesni a gyűrű az ujjadról, ha egyszer te viszed el a könyvtárba.

– Megbeszélésem van, anya!

– Igen, az unokatestvéreiddel, akik szintén apukák. Nem fogják zokon venni, ha lemondod a találkozót a lányod miatt. Miss MacKinnon, a könyvtárosnő majd mindent elmagyaráz.

Braden nagyot sóhajtott.

– Jó, akkor szólok Nathannel és Andrew-nak, hogy átesszük máskorra a megbeszélést.

– Saige megköszönné neked, ha már tudna beszélni.

A férfi a csípőjén ülő babára nézett, aki halkán gügyögött valamit a maga sajátos nyelvén.

– Hát, Saige, akkor ma a papa visz téged a mesedél előttre.

A kislány, mintha értené, tapsikolni kezdett.

A könyvtár a városközpontban volt, nem messze a *Semmi Extra* nevű kávézótól, valamint a kórháztól és a polgármesteri hivataltól. A háromemeletes épület homlokzata csupa üvegből készült, a tágas folyosókat és az előcsarnokot hatalmas zöld növények díszítették. Középen egy kör alakú információspult kapott helyet, amelyet minden oldalról meg lehetett közelíteni.

Cassandra MacKinnon a pult mögött ült, és a rendezvénynaptárt tanulmányozta. Az intézmény, ahol dolgozott, nemcsak könyvtárként funkcionált, hanem egyfajta közösségi térként és rendezvények helyszínéül is. Igyekeztek minden korosztály számára szórakozási lehetőséget nyújtani.

Biccentett két idősebb hölgy felé, akik a kézimunkaklubba jöttek, aztán a nemrég visszahozott könyvek után nyúlt, hogy begépelje az adataikat a számítógépes nyilvántartásba.

Miután ezzel is végzett, segített egy kamasznak anyagot gyűjteni a kiselőadásához, aztán elrendezte az egyik termet a fél tizenegykor kezdődő kismamaklubhoz.

Amikor visszatért a recepcióra, éppen akkor lépett be a könyvtárba George Bowmann. Ő és a

felesége, Margie rendszeres látogatók voltak, és Cassie már úgy ismerte az olvasási szokásaikat, mint a tenyerét. Az eltelt évek alatt az olvasók nemcsak a könyvekről beszélgettek vele, hanem arról is, mi történt velük és a családjukkal, így Cassandra már régi ismerősként üdvözölte őket.

Miközben Mr. Bowmann-nel beszélgetett, egy magas, jóképű, sötét hajú idegen férfi lépett be a könyvtárba. A lány szíve nagyot ugrott. Ahogy jobban szemügyre vette, látta, hogy az ismeretlen a drága öltönyével, selyem nyakkendőjével, kézzel varrott cipőjével egyáltalán nem illik bele ebbe a környezetbe. Szemmel láthatóan üzletember, és az üzletemberek nem szoktak könyvtárba járni.

A magyarázat nem váratott magára sokáig: Cassie megpillantotta a kislányt, akit már jól ismert a keddi mesedéllelőttokről. Csakhogy Saige eddig mindig a nagymamájával érkezett.

Nem kellett sok sütnivaló ahhoz, hogy Cassie rájöjjön: a férfi csakis a gyermek apukája, Braden Garrett lehet, a város leggazdagabb és legvonzóbb egyedülálló férfia.

Braden már régóta nem tette be a lábát a könyvtárba. Az eltelt húsz évben az épület annyira megváltozott, hogy először azt hitte, rossz helyre tévedt. És nemcsak a belső terek változtak meg, hanem eltűntek a könyvespolcok is, hiszen a látogatók már a számítógépek előtt ülve kölcsönözhatték ki a könyveket, sőt aki akarta, képernyőn is olvashatta őket.

Bradennek kamaszkorában még el kellett mennie a szigorú tekintetű Miss Houlahan mellett, ha ki akarta kölcsönözni a kedvenc képregényeit, és mindig úgy érezte, hogy a hölgy legszívesebben egyetlen könyvet vagy újságot sem adna senkinek a kezébe, aki nem múlt el legalább harmincéves.

Nem is számított Miss Houlahanre, hiszen az asszony bizonyára nyugdíjba ment azóta, arra azonban nem volt felkészülve, hogy egy hihetetlenül fiatal és csinos lányt talál a pult mögött, aki épp egy idősebb férfival beszélget, és közben bájosan mosolyog. Állig érő, barna hajában szőkés és vöröses tincsek csillogtak, melyek természetesnek tűntek, és szépen keretezték szív alakú arcát. A szeme zölden világított, a bőre pedig nagyon világosnak tűnt, ami megerősítette Bradennek azt a feltételezését, miszerint a vöröses hajsza nem a fodrász műve.

Eközben Saige, aki már magabiztosan járt, húzni kezdte az információs pult felé. A fiatal nő, aki valószínűleg Miss MacKinnon lesz, éppen egy jegyzetlapot nyújtott át az idősebb férfinak, aki megköszönte, és még hozzátette:

– A feleségem üdvözli, és a lelkemre kötötte, hogy mondjam meg magának: a lányunk megint várandós.

– Ó, gratulálok, ez csodálatos! A harmadik unokájuk lesz, ugye?

– A harmadik és a negyedik. Ugyanis ikreket vár.

– Ez nagyszerű! A legjobbakat kívánom nekik.

– Már nagyon szeretnénk, ha maga is jó hírekkel rukkolna elő.

– A jó hírem az, hogy megérkezett a legújabb John Grisham-regény.

– Én esküvőről beszélek, Cassie. Találnia kellene egy helyes fiatalembert, aki gyűrűt húz a maga ujjára, és gyönyörű gyerekekkel ajándékozza meg.

– Addig is, amíg ez összejön, hozzon fényképeket az unokáiról, rendben? – mosolygott rá Cassie.

– Persze, feltétlenül – ígérte Mr. Bowmann.

– Ugye eljönnek a szokásos könyv- és sütvásárra tizenötödikén?

– Ez csak természetes. Beírtuk a naptárba, és Margie a szokásos isteni csokis muffinokat fogja elkészíteni.

– Nagyon örülök neki, az valami fenséges lesz.

Az idősebb úr elbúcsúzott, így Braden végre sorra került.

– Ön Miss MacKinnon, ugye? – kérdezte meg óvatosan.

– Igen. Jó reggelt! – köszöntötte a fiatal nő, akinek olyan hosszú szempillái voltak, hogy szinte árnyékot vetettek az arcára. – Segíthetek?

– A mesedéllelőttre jöttünk.

– Akkor fel kell menniük az emeletre, a Brontë-terembe. Mindig ott tartjuk. – Közben a faliorára pillantott. Még fél tíz sem volt. – Azt hiszem, kicsit korán érkeztek. De semmi baj, itt a földszinten

van egy játszósarkunk bábszínházzal, kisvasúttal és mindenféle más játékkal.

– Si-hu, si-hu! – utánozta Saige a mozdony hangját, mire Miss MacKinnon lenézett a kislányra.

– De ha odamennek, akkor nehéz lesz őt elvonszolni a vonatoktól, ugye, Saige? Nagyon szereted a kisvasutat.

A gyerek lelkesen bólogatott, és Braden kicsit kellemetlenül érezte magát. Ez a nő olyasmit is tud az ő lányáról, amiről neki fogalma sem volt.

– Ideje, hogy bemutatkozzam: Braden Garrett vagyok, Saige apukája.

A fiatal nő a kezét nyújtotta, és a férfi meglepődött, milyen határozott a kézfogása.

– Cassie MacKinnon.

– Tényleg maga a könyvtárosnő?

– Az egyik a sok közül.

– Még mindig Miss Houlahant látom magam előtt, ha könyvtárosnőre gondolok – vallotta be Braden.

– Ha megbocsát, még el kell intéznem valamit odafent – mondta Miss MacKinnon, és a férfi gyanította, hogy ezzel az ürüggyel akart megszabadulni tőle.

Amikor a nő kilépett a pult mögül, és elindult felfelé, Braden megcsodálhatta karcsú derekát, ringó csípőjét és formás fenekét is.

Ha régen is ilyen könyvtárosnők lettek volna, sokkal többet jártam volna könyvtárba, nézett utána a férfi elgondolkodva.

2. FEJEZET

Amikor sikerült kiimádkoznia Saige-et a játszósarokból a kisvonatok mellől, odafent a Brontë-teremben már várakozott néhány szülő a gyerekével, és Miss MacKinnon is ott volt. Úgy tűnt, ő vezeti majd a foglalkozást.

A nő biccentett neki, és egy üres helyre mutatott.

– Foglaljon helyet!

Braden körülnézett. Székek helyett csak egy tarka szőnyeg volt a helyiségben, és az összes anyuka ezen csücsült. Férfi egy sem volt, kivéve természetesen azokat, akik még pelenkát hordtak.

– Elhozta Saige párnáját, Mr. Garrett? – kérdezte most a könyvtárosnő.

Párna? Az anyja nem szólt neki semmiféle párnáról... Amikor azonban Braden körülnézett, azt látta, hogy minden gyerek párnán ül.

– Semmi baj, adok egyet kölcsön – mondta Miss MacKinnon, és a szekrényből előhúzott egy rózsaszín párnát, melyre színes virágokat hímeztek.

Braden megköszönte, és körülnézett a teremben. A gyerekek másfél év körüliek voltak, az anyukák pedig mindenféle korúak, de egyvalamiben hasonlítottak: mindegyikük érdeklődve bámult az egyetlen férfira. Braden zavartan lesütötte a szemét, és igyekezett Saige-re koncentrálni. Remélhetőleg nem tart soká ez a mesedél előtt...

A következő másfél órában kiderült, hogy Miss MacKinnonnek sokkal több türelme van a gyerekekhez, mint neki. Valamikor félidőtájt a könyvtárosnő elővett egy kosarat, amelyben egy csomó hangszer rejtőzött, és a gyerekek lelkesen doboltak, xilofonoztak és trombitáltak. Olyan hangzavar keletkezett, hogy Bradennek megfájdult tőle a feje.

– Mára letelt az időnk – mondta a végén Cassie, és mindenkinek megköszönte a részvételt. – És ne feledjétek, tizenötödikén lesz a könyv- és süтивásár. Szívesen fogadunk minden könyvadományt.

Braden fellélegzett. Végre elmehetnek!

A többi anyukának, úgy tűnt, nem ilyen sietős. Ülve maradtak, és olyan dolgokról beszélgettek, mint hogy ki milyen pelenkát használ, és meddig szeretne szoptatni.

Braden minél előbb el akart szabadulni, de Saige valamikor a foglalkozás alatt lerúgta a cipőjét, úgyhogy most újra fel kellett rá adnia. Eközben a nő, aki a bal oldalán ült, közelebb rukkolt hozzá, hogy szóba elegyedjen vele.

– Heather Turcotte vagyok, ő pedig Katie – mutatott az ölében ülő kislányra.

– Braden Garrett – felelte szűkszavúan a férfi.

– Igazán bátor dolog volt magától, hogy bemerészkedett az anyukák közé – jegyezte meg Heather.

– Csak azért jöttem én, mert anyámnak közbejött egy fogfájás – hárította el a nő próbálkozását Braden.

– Milyen kár! – villantott rá Heather egy sugárzó mosolyt. – Pedig már örültem, hogy lesz még egy egyedülálló szülő a csoportban. A legtöbb anyukának fogalma sincs, milyen nehéz egyedül boldogulni. Amikor gyereket akartam, nem tudtam, mivel jár ez. Az embernek csak ködös elképzelései vannak a gyereknevelés nehézségeiről.

– Ebben igaza van.

Braden csak fél füllel hallgatta Heathert, mert közben azt figyelte, ahogy Cassie egy fertőtlenítőkendővel letörölgeti a hangszereket, és visszarakja őket a kosárba. Ez megnyugtatta, mivel Saige többet rágcsálta a triangulumot, mint amennyit játszott rajta.

– Persze sokat segít, hogy rugalmas munkaidőben dolgozom – folytatta Heather zavartalanul. – De gondolom, maga is.

– Igen, ez az egyik előnye, ha az ember családi cégnél dolgozik.

Cassie eltette a szekrénybe a kosarat és a kölcsönadott párnákat.

– Lenne ideje egy kávéra? – rukkolt elő Heather a javaslatlaltal.
Braden ekkor a nőre pillantott, és a reménykedő arckifejezése láttán pánikba esett.

– Sajnálom, de sietnem kell az irodába – felelte.
– Nos, akkor esetleg megbeszélhetnénk egy játszódélután a gyerekeinkkel. Bizonyára jól szórakoznának... és a szüleik is – kacsintott rá Heather a férfira.
– Ne haragudjon, de mindig rengeteg a dolgom, nem nagyon tudok időt szakítani ilyesmire. – Braden igyekezett udvariasan háritani a meghívást.
– Ó, értem... – mondta csalódott arccal Heather. – De ha meggondolná magát, tudja, hol talál kedden délelőttönként.
– Hát persze – mosolygott rá Braden udvariasan.
Amikor a karjába vette Saige-et, a kislány a vállára hajtotta a fejét. Eljött a délutáni alvás ideje. Ahogy elhaladtak Miss MacKinnon mellett, a nő feléjük fordult.
– Hogy van az édesanyja? Remélem, nincs semmi baja. Eddig egyetlen mesedélelőttöt sem hagyott ki.
– Nagyon kedves, hogy érdeklődik, de semmi vész. Reggeli közben kiesett egy tömés a fogából, és kapott időpontot a fogorvosától.
– Akkor mondja meg neki, kérem, hogy jobbulást kívánok, és várom a csütörtöki foglalkozáson! Braden elvigyorodott.
– Most udvariasan azt akarta a tudomásomra hozni, hogy nem akar találkozni velem a következő alkalommal?
– Ez egy könyvtár, Mr. Garrett, és bármikor szívesen látjuk.
– Maga tartja a csütörtöki foglalkozást is?
– Igen.
– Szóval akkor tényleg könyvtárosnő?
– Az vagyok, Mr. Garrett. – Ezúttal a nő hangja sokkal hűvösebben csengett.
Braden épp az imént utasította el Heather meghívását, de hirtelen úgy érezte, hogy szívesen meginna egy kávé Miss MacKinnon társaságában.
– Meghívhatom esetleg egy kávéra vagy teára? – javasolta hirtelen ötlettől vezérelve.
A fiatal nő meglepettnek tűnt, és mintha öröm suhant volna át az arcán, de aztán azt válaszolta:
– Nagyon sajnálom, de dolgoznom kell, Mr. Garrett.
– Ó, tudom – mosolyodott el a férfi a szokásos sármos mosolyával, amely mindig be szokott válni. – De a mai foglalkozásnak vége, és talán a többi feladat várhat egy félórát, amíg itt szemben, a *Semmi Extrá*ban megiszunk egy csésze kávé.
– Látom, nem sokra tartja a „többi feladatomat”, Mr. Garrett – jegyezte meg a nő hűvösen.
– Nem, semmi esetre sem ezt akartam mondani, Miss MacKinnon – védekezett Garrett, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy megbántotta.
– Tudja, nem vagyok egy nagy cég vezetője, de azoknak, akik ide járnak, fontos, amit csinálok – tette hozzá Miss MacKinnon, és lekapcsolta a villanyt a teremben, jelezve, hogy ideje távozni.
– Szép napot, Mr. Garrett!
– Köszönöm, magának is – felelte Garrett. – De valamire még szükségem lenne, Miss MacKinnon.
– És mi lenne az?
– Egy könyvtári olvasójegy.
Cassie a férfira bámult, és közben azon tűnődött, hogy vajon ez vicc akar-e lenni.
– Olvasójegyet szeretne?
– Igen, gondolom, ez kell ahhoz, hogy könyveket kölcsönözzek, és eljárjak a könyvtári programokra.
Vajon mit akar ez a pasi? Mert nem az igazat mondja, az biztos.
Cassie legutóbbi tapasztalatai szerint nem volt jó abban, hogy kitalálja a férfiak valódi szándékait.
– Akkor kövessen – mondta némileg bizonytalanul.
Miközben lefelé mentek a lépcsőn, végig magán érezte a férfi tekintetét.

Nem volt hozzászokva az efféle pillantásokhoz. A könyvtár hímnemű látogatói vagy idősek voltak, vagy kamaszkorúak. Braden Garrett kaliberű férfival nemcsak a könyvtárban nem találkozott még, de azon kívül sem.

Braden olyan pasi volt, aki után megfordulnak a nők, a szívük hevesebben ver, és illetlen gondolataik támadnak. Legalábbis ő így volt vele. Ráadásul a férfi közelében elöntötte a forráság, ami elég kellemetlen érzés volt.

Ő és Mr. Garrett nem egy súlycsoportban vannak, ez a férfi elérhetetlen a számára. Ráadásul sosem pazarolna időt egy olyan emberre, aki nem becsüli az ő munkáját. Erre kell gondolnia, és akkor Braden Garrett vonzereje teljesen hatástalan lesz rá.

Az információspulthoz lépve megnyitotta az ügyfelek nyilvántartását.

– Ide tudná adni a jogosítványát, hogy az alapján bevihessem az adatokat? – kérdezte a férfitől.

Miközben átvette a kártyát, és begépelte a szükséges információkat, kiderült számára, hogy Mr. Garrett harminckilenc éves lesz, és a város legdrágább negyedében lakik.

– Milyen könyveket szeret? – kérdezte tőle.

– Általában történelmi és szakkönyveket olvasok, de néha egy-egy thrillert is.

– Például Tom Clancyt és Clive Cusslert?

A férfi bólintott.

– De nem csak őket. Szeretem például Amanda Quick könyveit is.

– Tényleg? – csodálkozott a lány.

– Igen, nagyon szeretem őket. Egyszer az unokatestvérem, Tristyn otthagya az egyik ilyen regényt az okracoke-i nyaralómban, és beleolvastam. Azóta mindig azzal cukkol, hogy szerelmes regényeket olvasok. Pedig ezek a könyvek sokkal többről szólnak.

– Igen, a szerelmes regények nem csak a szerelemről szólnak – értett vele egyet Cassie.

– És maga miket olvas? – tudakolta Braden.

– Mindent, ami a kezem ügyébe kerül – vallotta be a lány mosolyogva. – Persze megvannak a kedvenc íróim, de igyekszem minden műfajban képben lenni, hogy ajánlani tudjam a könyveket az olvasóinknak.

Átadta a férfinak a kész olvasójegyet, hogy aláírhasa.

Ezután a szabad kezével Braden eltette a kártyát a tárcájába. Saige ezalatt a másik karjában aludt, hozzásimulva az apja vállához. Ahogy Cassie elnézte a gyereket, fájdalmas szorítást érzett a szíve tájékán.

– Üdvözlöm a charismai könyvtár olvasói között! – mondta a férfinak.

– Köszönöm. – Braden eltett egy szórólapot a könyv- és sütivásárról, valamint egy prospektust a havi programokról. – Ez azt jelenti, hogy hamarosan látjuk egymást.

Cassie bólintott, de nem nagyon hitt abban, amit a férfi mondott.

Ahogy becsukódott az önműködő ajtó apa és lánya mögött, megkönnyebbülten felsóhajtott.

Jelenleg a legkevésbé sem hiányzik neki egy olyan férfi, akinek már a közelében is kalapálni kezd a szíve.

Saige mélyen aludt, amíg meg nem érkeztek az irodába. Ahogy azonban Braden kiemelte a babáülést a kocsiból, rögtön felébredt, és teljes figyelmet követelt. Hiába volt náluk egy csomó játék, a kislány új elfoglaltságot talált magának: ami a keze ügyébe került, azt nekihajította az apjának. Amikor az egyik mesekönyve Braden billentyűzetén landolt, a férfi belátta, hogy nincs értelme tovább az irodában maradnia, hisz úgysem tud dolgozni.

Ilyenkor örült a legjobban, hogy a családi cégnél vállalt munkát: akkor vett ki szabadnapot, amikor csak akart.

Úgy döntött, hogy először elmennek a közeli játszóházba, ahol Saige levezetheti a fölös energiáit. Aztán betértek Andrew unokatestvére feleségének, Rachelnek a virágboltjába. Braden vett egy csokrot, és az anyjához ment, hogy megnézze, jól érzi-e magát a fogászati kezelés után.

– Ma-ma-ma! – gagyogta Saige, és átölelte Ellen lábát.

– De jó, hogy látlak benneteket! – örült meg az asszony. – Úgy hiányoztál, kicsikém!

– Biztos te is hiányoztál neki – puszilta meg az anyját Braden, és átadta neki a virágokat. – Saige ma nem érezte jól magát az irodában, úgyhogy eljöttünk.

– Köszönöm, ez a csokor gyönyörű – állapította meg Ellen. – Mivel érdemeltem ki?

– Csak úgy eszembe jutott... Sokszor gondolok arra, milyen hálás lehetek neked, amiért mindig számíthatunk rád Saige-dzsel. De látom, hogy dagadt az arcod, úgyhogy ez egy *jobbulást* csokor is. Mit csinált veled a fogorvos?

– Kihúzta a fogamat.

– Micsoda? Nem arról volt szó, hogy csak kiesett a tömés?

– Én is ezt hittem. De a tömés is azért esett ki, mert a fogam már menthetetlen volt. Most majd el kell döntenem, hogy implantátumot vagy hidat szeretnék-e – húzta el a száját Ellen. – De mondd, milyen volt a mesedél előtt?

– Eltekintve attól, hogy én voltam az egyetlen apuka, egész jó. Anya, honnan tudják ezek az anyukák, hogy egyedülálló vagyok?

– Nos, talán egyszer valamikor említettem... Csak kellett mondanom valamit, hiszen egyértelmű volt, hogy Saige nem az én lányom – tette hozzá Ellen, látva Braden felhúzott szemöldökét.

– Értem.

– Ne aggódj, nem te vagy az egyetlen egyedülálló szülő a csoportban – nyugtatta meg Ellen. – Vannak egyedülálló anyukák is.

– Igen, Heathert már volt szerencsém megismerni.

– Ugye milyen csinos nő? És a kislánya is aranyos.

– Nem érdekelnek azok a nők, akik csak apát szeretnének fogni a gyerekeknek.

– Miért, ezt mondta neked? Egyébként pedig nem lenne butaság, ha te is megpróbálnál keresni Saige-nek anyukát – vetette fel az asszony.

– Ugyan miért?

– Mert minden kislánynak szüksége van anyukára, és te is megérdemled, hogy legyen egy szerető feleséged. Tudom, hogy imádod a lányodat, de ő is felnőtt egyszer, és akkor olyan egyedül maradsz, mint az ujjam.

– Azt hiszem, emiatt egyelőre nem kell hogy főjön a fejem. Mire Saige felnőtt, talán én is készen állok majd arra, hogy újra szerelmes legyek.

Az anyja válasz helyett csak sóhajtott egyet.

– Egyébként megígértem Cassie-nek, a könyvtárosnőnek, hogy átadom a jókívánságait.

Ellen szeme Cassie nevének említésekor felragyogott, és ebből Braden levonta a következtetést, miszerint nem sikerült témát váltania.

– Jaj, ő tényleg egy tündér! Okos, csinos, és imádja a munkáját.

Braden eredetileg nem akart Miss MacKinnonról beszélgetni az anyjával, de most kíváncsi lett.

– Mitől olyan különleges ez a Cassandra MacKinnon?

– Egész véletlenül mesterdiplomája van könyvtár szakon.

– Azt sem tudtam, hogy létezik ilyesmi – jegyezte meg a férfi.

– Sok minden van, amit nem tudsz – felelte csípősen az anyja.

– Azt hiszem, olyasvalakire számítottam, mint Miss Houlahan – mondta elgondolkodva Braden.

Ellen felkacagott.

– Miss Houlahan már több mint hat éve nyugdíjas.

– Akkor a mai iskolások nagyon szerencsések.

– Azért féltél tőle, mert egyszer elvesztettél egy könyvtári könyvet – emlékeztette az anyja.

– Nem vesztettem el, csak nem találtam meg, amikor vissza kellett volna vinnem – tiltakozott Braden. – Ki kellett fizetnem a büntetést a zsebpénzemből.

– Azért, mert valóban elhánytad valahová – adta vissza a labdát Ellen.

– Valószínűleg ezért vásárolok meg a könyveimet, ahelyett hogy kölcsönözném őket. Így aztán nincs lelki furdalásom, ha elkallódnak.

Ez persze éppenséggel nem magyarázta meg, miért iratkozott be aznap a charismai könyvtárba.

3. FEJEZET

Cassie a konyhapuhtnak dőlve fogyasztotta el a gyorsfagyasztott sajtos makaróniját.

– Biztos nem hiszitek el, de szeretek főzni – mondta Buttercupnak és Westley-nek. – Csak az a helyzet, hogy egy emberre nem éri meg a fáradságot.

A két cica fel sem nézett a tálkájából, hanem zavartalanul evett tovább.

– Jobban tenném, ha beszereznék egy kutyát – fűzte tovább a gondolatait Cassie. – Ők legalább csóválják a farkukat, ha szól hozzájuk az ember. De hát a kutyák sajnos rosszul viselnék, hogy napi tíz órát távol vagyok.

A lány egyre jobban aggódott amiatt, hogy lassanként teljesen megfelel a magányos könyvtárosnőről alkotott közkeletű képnek, mely szerint csak a könyvei és a macskái jelentenek társaságot. És ha már a macskái rá sem bagóznak, akkor csak a könyvek maradnak...

Igen, a könyvek mindig is a legjobb barátai voltak. Ahogy belépett a nappaliba, odament ahhoz a kupachoz, amelyet az elolvasandó könyvekből halmozott fel. A barátnői, akikkel régebben eljárt színházba, moziba és kávézni, időközben férjhez mentek, és gyerekeik lettek.

Ő is erről álmodott, de már kezdett kételkedni benne, hogy megvalósul-e valaha. Volt néhány komolyabb kapcsolata, de egyiknek sem lett jó vége.

Amikor megismerte Joelt, azt hitte, hogy megfogta az isten lábát. Joel meg is kérte a kezét, és ő igent mondott, csak hogy három hónap múlva keservesen csalódnia kellett. De még jó, hogy időben történt!

Pedig nem a tökéletes férfit kereste, hanem egy társat, aki elfogadja őt olyannak, amilyen, és nem akarja megváltoztatni. Nem kell, hogy rettentően gazdag vagy jóképű legyen, csak szeresse a gyerekeket és az állatokat, és jól kijöjjön az ő családjával.

Miközben a neki való férfin járt az esze, lassacskán körvonalazódni kezdett egy kép a fejében, és ez a kép kísértetiesen hasonlított Braden Garrettre.

Braden kivárt majdnem egy hetet, mielőtt újra megjelent volna a könyvtárban. Nem akart túl rámenősnek tűnni.

Úgy tervezte, hogy ha újra ugyanaz a heves vágy járja át, mint amikor először pillantotta meg Cassie-t, akkor megteszi a következő lépést.

Már egy éve özvegy volt, előtte pedig hat évig élt házasságban, vagyis eléggé kijött a randizási gyakorlatból.

Vajon megváltoztak azóta a szokások? És vajon ő készen áll arra, hogy beengedjen egy nőt az életébe, kockára téve a szívét és a lánya sorsát?

Másrészt viszont Cassie már része Saige életének, és a lánya rajongott érte. Meg tudta érteni, hiszen ő is így volt vele.

Ráadásul megtalálta a pelenkázótáskában az egyik játék vonatot, amit nyilvánvalóan Saige rejtett el.

Tökéletes alkalom, hogy újra találkozzon a szép könyvtárosnővel...

Aznap reggel elvitte az anyjához Saige-et, ő pedig, mielőtt az irodába ment volna, a könyvtár felé vette az irányt.

Közben az járt a fejében, hogy az anyjának legutóbb igaza volt, amikor arra hívta fel a figyelmét, hogy Saige-nek szüksége lenne egy anyukára is. Ha őszinte akart lenni magához, ő is vágyott arra, hogy teljes családban éljen, csak még nem állt készen egy új párkapcsolatra. Jelenleg sem ideje, sem energiája nincs romantikázni.

Másrészt viszont ő is csak férfi, akinek vannak bizonyos igényei. Csak hogy Cassie nem alkalmas holmi szenvedélyes kis kalandra. Ha ilyesmire vágya, nem rá kellene kivetnie a hálóját.

A piros lámpánál a kormányra hajtotta a fejét. Legjobb lesz, ha egyszerűen csak visszaviszi a

piros kisvonalot, semmi több. Ha közben összefut Cassie MacKinnonnal, akkor az a véletlen műve lesz.

Egy szerencsés véletlené...

Cassie nem számított rá, hogy valaha is viszontlátja Bradent. Igaz, hogy a férfi csináltatott olvasójegyet, de ez még nem jelenti azt, hogy használni is fogja. Az olyan férfiak, mint Braden Garrett, nem könyvtári könyveket olvasnak. Ha kell neki valami, akkor egyszerűen megveszi, és kész. Egyedülálló apaként és elfoglalt cégvezetőként valószínűleg nem olvas mást, csak bankszámlakivonatokat.

Ez a férfi egyáltalán nem neki való – de akkor mégis miért gondol rá folyton?

A könyvtárban néhanapján megfordultak jóképű férfiak is, akik flörtöltek vele, de ő egyikükhöz sem vonzódott. Braden Garrett azonban más tésztára... Előző éjjel még álmodott is vele!

Szóval jobb lesz, ha nem látja többé.

Éppen ezen járt az esze, amikor megpillantotta, amint Braden Garrett belép a könyvtár aijtaján, és az információspult felé igyekszik.

– Jó reggelt, Mr. Garrett! Olvasnivalóért jött? – szólította meg, és közben a szíve nagyot dobbant.

A férfi a fejét rázta.

– Nem, csak vissza akartam szolgáltatni egy lopott tárgyat. – Letette a pultra a piros kisvonalot.

– Nem vettem észre, mikor dugta bele Saige a pelenkázótáskába.

Nem először fordult elő ilyesmi, csak hogy a többi szülő pánikba esve rohant vissza a könyvtárba az elcsent játékokkal.

– A kisgyerekek ilyenek. Azt hiszik, minden az övék, amihez hozzányúlnak.

– Úgy látom, akadnak tapasztalatai a témában – jegyezte meg Braden, és a lány észrevette, hogy titokban az ő kezét lesi, van-e rajta jegygyűrű. – Vannak saját gyerekei?

Cassie megrázta a fejét, és közben megpróbálta elhessegetni a rossz érzést, amely elfogta, ha arra gondolt, milyen boldogan élhetne, ha nem kellett volna csalódnia Joelben.

– Nincsenek, de ha az ember sok időt tölt a könyvtárban, lát ezt-azt.

– És férje sincs? Vagy barátja...?

Nincs, de ennek a férfinak az égedta világon semmi köze hozzá!

– Köszönjük, hogy visszahozta a vonatot, Mr. Garrett.

– Ha jól értem, ez azt jelenti, hogy nincs? – kérdezte Braden olyan elbűvölő mosollyal, hogy Cassie egy pillanatra elgyengült. De csak egy pillanatra.

– Nem, ez azt jelenti, hogy semmi köze hozzá! – válaszolta csípősen.

A férfi mosolya azonban nem halványult el.

– Lehet. De ha lenne férje vagy barátja, azt megmondta volna – állapította meg tárgyilagosan.

– Viszont mivel nincs a képben se férj, se vőlegény, akkor szeretném meghívni egy kávéra, hogy bocsánatot kérjek Saige csínjéért.

Mielőtt Cassie felelhetett volna, a kolléganője, Megan sietett oda az információspulthoz.

– Ne haragudj, hogy csak most jöttem, így később tudsz ebédszünetre menni. Mrs. Lynch tartott fel ilyen sokáig.

– Semmi baj, még be akartam listázni ezeket az új könyveket, majd csak utána tartok szünetet.

– Menj csak, majd én elintézem – ajánlotta fel Megan.

Cassie udvariasan megköszönte, habár magában azt kívánta, bárcsak ne így alakult volna. Vágyott egy jó kávéra és egy kis kikapcsolódásra, de ha most átmenne a kávézóba, Braden biztosan követné.

– Tökéletes időzítés – jelentette ki a férfi, ahogy az várható volt. – Jöjjön, meghívom egy kávéra.

– Mindig a szemközti kávézóba megyek, de köszönöm, magam is ki tudom fizetni a kávémat – vágott vissza Cassie.

– Hát persze – felelte Braden békülékenyen. – De ha meghívom, akkor talán remélhetem, hogy velem issza meg a kávéját.

A lány elhatározása, miszerint ellenáll a férfi sármjának, hirtelen semmivé lett. Döbbenet hallotta a saját hangját, amint mosolyogva azt mondja:

– De csak ha csokis kekszet is kapok mellé.

Braden Garrett nem volt hozzászokva, hogy ennyire kell küzdenie egy nő figyelméért. Nagyon kíváncsi volt, mi lehet az oka, hogy Cassie ennyire vonakodott találkozni vele, de ezt egyelőre nem kérdezheti meg tőle.

Előreengedte a lányt a *Semmi Extra* bejáratánál, aztán beállt a pult előtti sorba. Magának mákos muffint választott citromos öntettel, meg egy feketekávét, Cassie pedig karamellás brownie-t és vaníliás lattét kért.

– Mit szólna ehhez az asztalhoz?

Braden két bőrfotelra mutatott, amelyek közvetlenül a kandalló mellett kaptak helyet, és kissé kiestek a kávézó forgatagából.

Cassie csak egy pillanatig habozott.

– Nagyon... kellemesnek tűnik.

– Talán *túl* kellemesnek? – mosolygott rá a férfi.

A lány a homlokát ráncolta, de aztán helyet foglalt a kandalló mellett, amelyben ezen a hűvös tavaszi napon lobogott a tűz. Braden a másik fotelba telepedett, és letette a tányérját az alacsony asztalkára.

– Szóval akkor elfogadja a bocsánatkérésemet?

Cassie a csészéje pereme fölött vizsgálgatta a férfi arcát.

– Miért akar bocsánatot kérni?

– Bármiért, amivel esetleg megbántottam.

– Fogalma sincs, mi az, ugye? – kérdezte a lány, félig ingerülten, félig mulatva.

– Attól tartok, nem merek találgatni – ismerte be Braden, bár sejtette, hogy az a megjegyzése lehetett a ludas, amelyet Cassie foglalkozására tett.

A lány megrázta a fejét, és letörte a brownie sarkát.

– Mindegy, hagyjuk.

– Ha mindegy lenne, akkor nem neheztelne rám még mindig.

– Nem neheztelek.

A férfi felhúzta a szemöldökét.

– Na jó, talán egy kicsit – ismerte el Cassie. – De nem elsősorban a maga hibája. csak kimondta azt, amit sokan gondolnak a foglalkozásomról.

– Még mindig sötétben tapogatózom. Mit mondtam tulajdonképpen?

– Azt kérdezte, tényleg könyvtáros vagyok-e.

– Biztosíthatom, hogy ezzel nem a munkáját becsültem le, hanem egyszerűen csak többet akartam megtudni magáról. Egyébként sajnos fogalmam sincs, mi mindent csinál egy könyvtáros.

– Sokféle feladatomban van.

– Meglepődtem, milyen sokan járnak manapság is könyvtárba – jegyezte meg Braden. – Azt hittem, az emberek a számítógép előtt ülve végzik a kutatásaikat.

– Tudja, erre Neil Gaiman szavait idézném: „A komputer százezer választ ad egy kérdésre, a jó könyvtáros viszont megtalálja rá az egyetlen helyeset.”

– Anyám nagyon szereti Neil Gaiman könyveit.

– Tudom, ha kijön tőle egy új könyv, azonnal félreteszem neki.

– Anyám a maga egyik nagy rajongója. Tudta?

Cassie elmosolyodott, mire Bradenben megmozdult valami. Ez a mosoly egyszerűen elbűvölő volt: ártatlanság és érzékiség keveredett benne, és egyenesen a férfi szívéig hatolt.

– Mióta ismerik egymást? – tette fel a kérdést.

– Amióta a könyvtárban dolgozom. Úgy tizenkét éve.

– Tizenkét éve? Hűha! – Ez a lány nem lehet annyi idős, hogy már tizenkét éve állásban legyen.

Cassie kérdés nélkül is megadta a választ:

– Önkéntesként kezdtem, még a főiskola ideje alatt. Ellen is az egyik önkéntesünk volt, akik

elviszik a könyveket azoknak, akik már nem tudnak kimozdulni otthonról.

– Erről fogalmam sem volt – csodálkozott Braden. – Nem gondoltam volna, hogy a kórházban és a galériában végzett jótékonyági munkája mellett még másra is tud időt szakítani. Főleg úgy, hogy egy éve a hét három napján Saige-re is vigyáz.

– Igen, Ellen nagyon aktív életet él, és imádja az unokáját. Minden héten kapok tőle új képeket Saige-ről. Nagyon boldog, amiért Ryan és Harper nemsokára Charismába költözik, így velük is együtt lehet. Reménykedik, hogy a költözésre még a második gyerekük születése előtt sor kerül.

– Úgy látom, maga mindent tud a családjáról. Én sajnos még a sógornőm születésnapját is elszoktam felejteni.

– Augusztus 28.

– Ez igen!

Cassie letört még egy falatot a sütiből, a szájába tette, aztán lenyalta az ujjait. Önkéntelen mozdulat volt, de úgy hatott Bradenre, mintha áramütés érte volna.

– Csak azért emlékszem a dátumra, mert az az én születésnapom is.

A férfi ivott egy korty kávé.

– Ért a kémiához?

– Csak annyit, hogy nem buktam meg belőle a főiskolán – mosolyodott el a lány.

– És mi a véleménye arról, hogy köztünk működik a kémia?

Cassie majdnem félrenyelte a lattéját.

– Tessék?!

– Ó, bocsásson meg – mondta büntudatosan Braden. – Tudja, már nagyon rég nem éreztem így egyetlen nő iránt sem.

– Ez azt akarja jelenti, hogy tetszem magának?

– Különbözik miért hívtam volna meg kávézni?

– Azt hittem, hogy azért, mert a lánya elcsente a kisvonalat, és így akar bocsánatot kérni.

– Az csak az ürügy volt, hogy viszontláthassam. De úgy tűnik, hogy nagyon meglepte magát a nyíltságom.

– Csak... csodálkozom, hogy így érez. Nem számítottam rá.

– Én magam sem – ismerte el Braden. – Amikor megpillantottam a játék vonatot, először azt gondoltam, hogy odaadom anyának, és ő majd visszahozza a könyvtárba, amikor legközelebb mesedélőltre jönnek Saige-dzsel. De aztán magamnál tartottam, és ahelyett hogy az irodába indultam volna, idejöttem.

A lány még mindig nem szólt semmit, mire a férfi oldani próbálta a hangulatot.

– Most kellene jönnie annak, hogy maga azt mondja, sokat gondolt rám az utóbbi időben.

– Akkor is, ha ez nem igaz?

Braden a mutatóujjával finoman végigsimított Cassie kézfejen, mire a lánynak még a lélegzete is elakadt.

– Akár beismeri, akár nem, gondolt rám.

– Talán – válaszolta vonakodva Cassie. – Legfeljebb egyszer vagy kétszer...

– Szóval akkor még egyszer felteszem a kérdést: mi a véleménye arról, hogy igenis működik köztünk a kémia?

– Rossz embert választott. Az én kémiai kísérleteim mindig balul ütöttek ki.

– Talán csak nem a megfelelő párt választotta.

– Lehetséges. – A lány kiitta a lattéját, és szedelődzködni kezdett. – Most már vissza kell mennem dolgozni. Köszönöm a kávé és a sütit.

– Nagyon szívesen.

Braden még ottmaradt, és hosszan nézett a távozó Cassie után. Kiitta a kávéját, és azon tűnődött, hogy még sosem futott egy nő után sem, és nem most fogja elkezdeni.

Ám miután bement az irodába, az esze folyton a csinos és szexi könyvtárosnőn járt, akit remélhetőleg hamarosan viszontláthat.

4. FEJEZET

Cassie éppen tavaszi virágokat rajzolt a gyermekrésztleg hirdetőablájára, amikor a munkatársa és egyben barátnője, Megan odament hozzá.

- Már mindenhol kerestelek!
  - Valami baj van?
  - Nem, csak mindent tudni akarok az új hódolódról.
  - Hogy kiról?
  - Ne tettesd magad! Melletted álltam, amikor meghívott kávézni. Ő az egyik Garrett fiú, ugye?
- Cassie bólintott.
- Braden Garrett.
  - Ez azt jelenti, hogy végre újra randizni kezdesz?
  - Vele biztos nem.
  - Miért? Mert ki nem állhatod a jóképű, gazdag férfiakat?
  - Nem. Azért, mert nem kezdek özvegyemberrel, aki talán még a feleségét gyászolja. Nem akarok pótlékfeleség lenni.

– Hm. De ha nem kezdesz ismerkedni, semmilyen feleség sem leszel. Mit szólnál, mondjuk, az új szomszédhoz? Nagyon helyes, és jó állása van. Menedzser a *Sleep Inn*ben. Három évig San Diegóban dolgozott, most költözött vissza.

Cassie a fejét rázta.

- Utálom a vakrandikat.
  - Nemrég arról beszélgettünk, mennyire szeretnél már gyereket. Hogyan képzeled, ha nem is randizol, legyen az vakrandi, vagy sem?
  - Igazad van – sóhajtott Cassie. – Hát jó, legyen.
  - Akkor megadhatom a telefonszámodat Dariusnak?
  - Felőlem... De most már mennem kell, kezdődik a következő foglalkozás.
- Cassie távozóban még látta, hogy a barátnője ajka diadalmas mosolyra húzódik.

Egy héttel később Cassie éppen a visszahozott könyveket adminisztrálta a pultnál, amikor megcsörrent a mobilja. Nem ismerte a számot, és amikor beleszólt, egy mély férfihang üdvözölte. Rögtön gyorsabban vert a szíve... egészen addig, míg ki nem derült, hogy Darius Richmond hívta.

- Megan szomszédja vagyok – mutatkozott be a férfi.
- Á, igen – felelte Cassie, miközben dühös volt magára, amiért abban reménykedett, hogy Braden keresi.
- Bocsánat, hogy csak most jelentkezem, Megan már a múlt héten megadta a számát, de sajnos minden este bent kellett maradnom a hotelben.
- Ez természetes – mondta a lány. – Ha az embernek új munkája van, akkor az első időszak mindig megerőltető.

- Ma este viszont szabad vagyok. Lenne kedve velem vacsorázni?
- Ma? – kérdezett vissza Cassie, hogy időt nyerjen, amíg kitalálhat valami kifogást.

De aztán eszébe jutott, hogy éppen azért engedte Megannek, hogy megadja a számát az új szomszédnak, mert fel akarja végre lendíteni a szerelmi életét. És ha otthon gubbaszt, közben pedig azon emésztli magát, miért nem kereste Braden a kávézóbeli beszélgetésük óta, az nem éppen ebbe az irányba mutat.

Hát jó...

- Sajnálom, hogy ilyen későn szólok – mentegetőzött Darius a hosszas hallgatás után.
- Semmi gond, jó a ma este. – Cassie időközben elhatározásra jutott: nemcsak hogy randizni fog Dariuszal, hanem jól is fogja érezni magát!

– Hétkor a *Valentino*'sban?

– Tökéletes. – Az étteremválasztással a férfi jó pontot szerzett Cassie-nél.

Miután elbúcsúztak, a zsebébe tette a mobilját, ám amikor felpillantott, szinte megijedt. Ellen állt a pultnál, és nyilván hallotta a beszélgetés nagy részét.

– Ki a szerencsés férfi? – mosolygott rá az asszony. – Bocsássa meg a kíváncsiságomat, de úgy vettem ki, hogy ma este randija lesz.

– Igen – felelte Cassie, és érezte, hogy elvörösödik. – A barátnőm szomszédja az illető.

– Ó! – Ellen csalódottan látszott. – Ezek szerint vakrandi?

A lány bólintott, aztán gyorsan másra terelte a szót.

– Hogy van Saige?

Ellen ugyanis előző héten felhívta, és lemondta a részvételüket a csütörtöki foglalkozáson, mert az unokája megfázott.

– Sokkal jobban, köszönöm. Múlt héten elég pocsekul voltak.

– Voltak?

– Igen, Braden is elkapta, és rettenetesen náthás volt. Tudja, a férfinátha... Ma van az első nap, hogy be tudott menni az irodába dolgozni.

– Örülök, hogy túl vannak rajta. Sok gyerek hiányzott a múlt héten, biztosan terjed valami vírus. A kolléganőm, Megan is beteg, és ma ráadásul három iskolai osztály is érkezik.

– Akkor nem is tartom fel.

– Segíthetek esetleg valamiben?

– Nem, csak Mabel Straussnak szeretnék vinni néhány könyvet. Mostanában az útikönyveket szereti, talán azért, mert három éve nem tud kimozdulni otthonról. De tudom, hol találom őket.

Estére Cassie rettenetesen elfáradt, és legszívesebben hazament volna, hogy gyertyát gyújtson, elnyújtózzon a kanapén, és... Bradenre gondoljon. Semmi kedve nem volt vakrandira menni Dariusszal, de már nem mondhatta le.

A két évvel ezelőtti, Joel-féle fiasco óta nem randizott senkivel. Nem azért, mert elvesztette a bizalmát a férfiakban, hanem sokkal inkább az önbizalma rendült meg.

Annyira szerettem volna feleség és anya lenni, hogy átsiklottam az összes figyelmeztető jel fölött? Beméséltem magamnak, hogy Joel a tökéletes férfi számomra, csak azért, hogy többé ne legyek szingli?

Nem, ez nem történhet meg még egyszer. De mivel nem tudta, hogy pontosan mivel követett el hibát, inkább úgy döntött, hogy távol tartja magát a férfiaktól.

Ettől eltekintve elégedett lehetett az életével: szerette a munkáját, voltak barátai, két macskája, és a könyvespolca roskadozott a könyvektől. Egészen addig boldognak mondta volna magát, amíg be nem lépett az életébe Braden Garrett.

Igazából ő a hibás abban, hogy Cassie vállalkozott egy randira, hiszen Braden keltette fel benne azokat a vágyakat, amelyeket régóta elnyomott magában. A vágyat, hogy adjon a szerelemnek még egy esélyt. Hogy lehessen családja, gyerekei.

Nem sok fantáziát látott Dariusban, de nem lett volna tisztességes, ha eleve esélyt sem ad neki.

Így aztán hazament, átöltözött, és elindult a *Valentino*'sba, közben pedig arra koncentrált, hogy jól akarja érezni magát Dariusszal.

A terve azonban dugába dőlt éppen abban a pillanatban, amikor belépett az olasz étterembe, és szinte beleütközött Bradenbe.

– Jó estét, Cassie!

Pár pillanatig meg sem tudott szólalni, a gyomra pedig liftezni kezdett.

– Ó... jó estét, Mr. Garrett!

A férfi lefegyverző mosolya nem sokat javított a helyzeten.

– Braden – emlékeztette a lányt.

– Igen... persze...

Hát már nem tudok értelmes mondatokban beszélni? Ilyesmi még sosem fordult elő velem.

Úgy döntött, vesz egy nagy levegőt, és újrakezdi az egészet.

- Mit keres itt?
- A vacsorámért jöttem. – A férfi felemelt egy papírdobozt. – És maga?
- Én... találkozóm van valakivel.
- Á, szóval randi?

Mivel Cassie nem szokott hazudni, egyszerűen csak bólintott. Ebben a pillanatban észrevette Dariust, aki már az asztaluknál ült, és most intett neki.

– Darius Richmonddal? – kérdezte Braden, és a hangjában mintha lekicsinylés és hitetlenkedés csengett volna.

– Hogyhogy? Maga ismeri? – kérdezett vissza Cassie gondolkodás nélkül.

– Az öcsém, Ryan osztálytársa volt. – A férfi hangjában most sem érződött elismerés vagy barátságosság. – Azt hittem, hogy San Diegóba költözött.

– Onnan tért vissza – osztotta meg a férfival Cassie a Magentől kapott információt.

– Mióta randiznak?

– Én nem... Vagyis ez az első alkalom, és valószínűleg az utolsó is, ha tovább váratom. – Cassie zavartan az órájára pillantott. Nem vágyott rá, hogy együtt vacsorázzon Dariusszal, de most Braden társaságában is kínosan érezte magát. De hát azzal randizik, akivel akar, nem? Bradennek semmi köze hozzá!

– Sajnos már észrevette magát, úgyhogy nem menekülhet el. De ha meggondolná magát, megosztozhatunk a pennén.

– Nem várja a lánya a vacsorát? – kérdezte Cassie, és örült, hogy újra értelmes mondatokban tud beszélni.

– Ma sokáig bent voltam az irodában, hogy behozzam a lemaradást, úgyhogy Saige már evett a szüleimmel. Ők vigyáztak rá.

– Ellen említette, hogy mindketten betegek voltak. Örülök, hogy már meggyógyultak.

– Köszönöm. – Braden vizsgálódó pillantást vetett rá. – Nos, akkor szép estét kívánok.

– Köszönöm, viszont.

A férfi kilépett az ajtón, Cassie-nek pedig nem maradt más választása, mint hogy egy asztalhoz üljön Dariusszal.

Braden hazament, holott legszívesebben letelepedett volna a Cassie-ék melletti asztalnál, hogy figyelemmel kíséresse, hogyan alakul a randi. A védelmezőösztönére fogta a készletét, mert Darius Richmond hírhedt szoknyavadász volt, aki kihasználta a nőket, aztán faképnél hagyta őket. Braden aggódott Cassie-ért.

Vagy egyszerűen csak féltékeny vagyok?

Az, hogy a lány nem volt hajlandó randizni vele, sértette a büszkeségét. Most ráadásul kiderült, hogy Cassie-nek nem a randik ellen van kifogása úgy általában, hanem csupán vele nem akart találkozni.

Fogalma sem volt, mi lehet ennek az oka. Ha együtt voltak, szikrázott köztük a levegő. Vajon a lány miért csapja be magát?

Ez az egész ügy kezdett Braden idegeire menni. Egyre jobban beleélte magát, hogy több időt tölthet ennek a csinos és okos nőnek a társaságában, és működik köztük a kémia. Most viszont arra is rádöbbsent, hogy senki mással nem akar randizni, csakis Cassie-vel.

Szombat délelőtt Cassie éppen a játékokat szedte össze a gyermekrészlegen, amikor Braden és Saige megjelent. A kislány azonnal a kisvasúthoz ment, amellyel már játszott két kisfiú is. Az apja figyelmeztette, hogy osztozzon meg a játékokon a többiekkel, aztán leült egy műanyag székre, ahonnan szemmel tarthatta Saige-et, ugyanakkor Cassie közelében lehetett.

– Hogy sikerült a randi? – kérdezte tőle kíváncsian.

A lány azon tűnődött, mit válaszoljon.

– Ez is egyfajta tapasztalat volt – mondta végül diplomatikusan.

– Nem úgy hangzik, mintha rajongana Darius Richmonddal.

– Most tényleg azt várja, hogy elmeséljem a részleteket?

- Csak ha a randi totális csőd volt, és maga már kilenckor otthon ült a tévé előtt. Cassie önkéntelenül is elmosolyodott.
- Sajnálom, de kilenckor még nem voltam otthon. Fél tíz lehetett, mire hazaértem a *Valentino*'sból. Braden szája széles mosolyra húzódott.
- Szóval fél tízkor ért haza... És egyedül volt?
- Ezt most komolyan kérdezi? – háborodott fel Cassie.
- Abszolút! Szóval, kapok választ a kérdéseimre?
- Igen – felelte végül vonakodva a lány. – Egyedül voltam. Elvégre ez egy első randi volt.
- Sosem hív fel magához egy férfit az első randi után?
- Sosem. De mondja, miért utálja Dariust?
- Mert gátlástalan szoknyavadász – válaszolta kerek perccel Braden.
- És ezt miért nem árulta el nekem tegnap este?
- Akartam, de aztán arra jutottam, hogy ha elmondom, akkor maga azt gondolja majd, hogy le akarom beszélni róla. Egyébként meg abban reménykedtem, hogy magától is hamar rájön.
- Öt perc után tudtam, hogy ez az első és utolsó randim Dariusszal – ismerte el Cassie.
- Talán mondott valami rosszat?
- Ahogy megérkeztem, azzal fogadott, hogy rendelt nekem egy üveg bort, chardonnay-t, ami biztosan ízleni fog. Pedig nem ismer, így nem tudhatta, hogy a vörösbort szeretem. Ő pedig sört ivott.
- Ezek szerint nem kedveli azokat a férfiakat, akik sört isznak? – kérdezte ártatlan arccal Braden.
- Nem. Azokat a férfiakat nem kedvelem, akik azt hiszik, hogy tudják, mi kell egy nőnek. Braden bólintott.
- Egy pont oda!
- Amikor pedig megjelent a pincérnő, Darius egész idő alatt a mellét bámulta.
- Na, akkor kellett volna felállnia és távoznia – jelentette ki Braden.
- Valószínűleg igaza van. Aztán előételnek tenger gyümölcseit rendelt két személyre, holott én nem szeretem a tengeri herkentyűket.
- És magát meg sem kérdezte?
- Nemhogy nem kérdezett meg, még a tiltakozásomat is figyelmen kívül hagyta. De én még mindig reménykedtem, mert arra gondoltam, hogy a *Valentino*'sban remek a háromsajtos tortellini oregánós paradicsomszósszal. Csakhogy amikor megrendeltem, Darius rám kacsintott, és azt mondta, hogy ha tésztát eszem, akkor jobb, ha valami könnyű desszertet kérek utána, hogy egyensúlyba hozzam a kalóriákat.
- Braden a homlokát ráncolta.
- Remélem, erre faképnél hagyta.
- Nem – felelte diadalmasan Cassie –, hanem az utolsó falatig megettem a tortellinit, aztán rendeltem még egy szelet sajttortát. A végén felálltam, és az asztalon hagytam a számla rám eső részét. Úgy láttam, Darius meglepettnek tűnt, amiért nem omlottam a karjába. Nem értem... Ez a randi kész borzalom volt, és ő még azt hitte, hogy lefekszem vele?
- A szex ügyében a férfiak optimizmusa határtalan – jegyezte meg Braden.
- Tényleg azt várta, hogy majd levetkőzöm előtte azok után, hogy felhívta a figyelmemet a kalóriákra? – tört ki felháborodottan Cassie.
- Ezt megjegyeztem – vigyorodott el Braden. – Sose kritizáld egy nő menüválasztását!
- Szerintem maga ezt már tudta.
- Igaz. De biztosan elszúrtam valamit, ami miatt maga nem hajlandó találkozni velem.
- Még nem is hívott randira!
- A férfi a homlokát ráncolta.
- Dehogynem.
- Csak annyit kérdezett, érzem-e, hogy működik köztünk a kémia.
- Mire maga azt válaszolta, hogy a kémiai kísérletei mindig balul ütöttek ki.
- A lány bólintott, és a puzzle-darabkákra koncentrált, amelyeket össze kellett szednie.
- Akkor most mihez kezdünk? – kérdezte Braden.

– Pillanatnyilag az a legnagyobb bajom, hogyan mondjam meg a barátnőmnek, hogy a randi, amit ő szervezett, kész katasztrófa volt.

– Mondja neki azt, hogy közben találkozott valaki mással, aki jobban tetszik magának – javasolta faarccal Braden.

Cassie végre felemelte a tekintetét a játékokról, és a férfi szemébe nézett.

– Kedvelem magát – ismerte el –, de özvegy, és van egy kislánya.

– És ebből melyik jelent problémát?

– Nem mindegy?

– De, csak éppen szeretném tudni.

A kínos helyzetből Saige mentette ki, aki két mozdonnyal a kezében szaladt oda az apjához.

Cassie kihasználta a váratlan lehetőséget, és diszkréten felszívódott.